3 oktober 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

DE WILDE OLIFANT
Zie blz. 20

De Vrolijke Familie

Gered door een spin

Graaf Armand Bassompière en zijn neef Louis d'Armagnac, die bij hem logeerde, zaten op een bank in het park van het grafelijk kasteel. Zij waren in een druk gesprek gewikkeld, toen er opeens een grote spin neerviel op de schouder van de jonge Louis.

Louis sprong met een kreet van schrik overeind, maar graaf Armand knipte glimlachend het diertje weg, dat zo snel het kon over het grind de vlucht nam.

„Trap hem toch dood, oom!" riep Louis, nog amper van de schrik bekomen.

„Och, wel nee," zei de graaf. „Waarom zou ik dat doen? Spinnen zijn heel nuttige diertjes."

„U hebt wel gelijk, oom. Maar ik vind spinnen nu eenmaal griezelig."

„Ik misschien vroeger ook wel, neef, maar heel lang geleden heeft mijn vader mij dat afgeleerd. Hij maakte mij bekend met een vreemde gewoonte in onze familie: een Bassompière zal nooit een spin doden. Nooit ofte nimmer."

„Och, oom, vertel me daar eens méér van!" zei Louis nieuwsgierig.

„Graag. Het is nu honderdzestig jaar geleden, dat een van mijn voorvaderen, graaf Antoine Bassompière, na het onmogelijke te hebben beproefd om ondanks de revolutie in Frankrijk te kunnen blijven, gedwongen was het land te verlaten. Hij had echter te lang gewacht en moest nu menige list gebruiken, 's nachts reizen en overdag scherp uitkijken. Gelukkig was Antoine niet bang uitgevallen en daarbij heel slim. Hij wist dan ook ongedeerd de grens tussen Frankrijk en België te bereiken en trok op een avond een gehucht binnen in de buurt van het Belgische stadje Menen. Antoine had zich vermomd als een bedelaar, zodat men moeilijk in hem een edelman zou kunnen herkennen. Hij was erg vermoeid en snakte naar een bed. Een hotel viel echter nergens te bespeuren. Geen wonder, want het gehucht telde slechts enkele huizen. . .

Eindelijk kwam er een man naar hem toe, die hem onderdak voor de nacht aanbood. Een forse, zwijgzame boer, die al niet meer zo jong was.

Antoine had al direct gemerkt, dat die man in hem, ondanks zijn vermomming, een adellijk persoon zag. De boer stelde hem echter gerust met te zeggen, dat hij reeds verschillende keren Franse edelen onder zijn dak had geherbergd. Wel wat onvoorzichtig verklaarde graaf Antoine, dat hij zijn gastheer behoorlijk zou betalen. De boer bracht hem daarop naar een wit bepleisterde, eenzame hoeve, waar het gehele landbouwersgezin hem verwelkomde.

In een van zijn brieven, die hij later stuurde, vertelde mijn voorvader dat het woonvertrek een laag plafond had. Er lag een vloer van rode tegels en er stond een open schouw. In de slaapkamer waarin hij de nacht kon doorbrengen was een behoorlijk bed. . .

Juist toen beide mannen de woonkamer binnentraden, nam een enorm grote, harige spin de vlucht over de plavuizen. De boer wilde het dier doodtrappen, maar miste het. Antoine hield hem tegen, toen hij zijn poging wilde herhalen, met de vraag, wat het weerloze schepsel hem had misdaan. De oude landman haalde grinnikend de schouders op en de spin bleef dank zij mijn voorvader in leven.

De late gast ging nog wat wandelen in het omringende bos, dacht na over de revolutie in Parijs, zette zich daarna aan de eenvoudige maaltijd en ging toen naar zijn logeerkamer. Zijn eerste zorg was zijn leren gordel vol goudstukken onder zijn hoofdkussen te schuiven en een geladen pistool onder zijn bereik te leggen. De deur had geen grendel en daarom plaatste hij er een kist voor. Hij sliep zo licht, dat hij het beslist zou merken, als een ongewenste bezoeker door venster of schoorsteen zou willen binnendringen.

Hij strekte zich behaaglijk tussen de lakens van grof linnen uit en wilde net de kaars uitblazen, toen hij de spin van daarstraks over de vloertegels zag lopen. Mijn voorvader wilde het beestje geen kwaad doen, maar toch was zijn afkeer van spinnen zo groot, dat hij besloot de harige sinjeur te verwijderen. Hij kwam daarom zijn bed uit met het plan 't diertje voorzichtig te grijpen en buiten het raam te zetten.

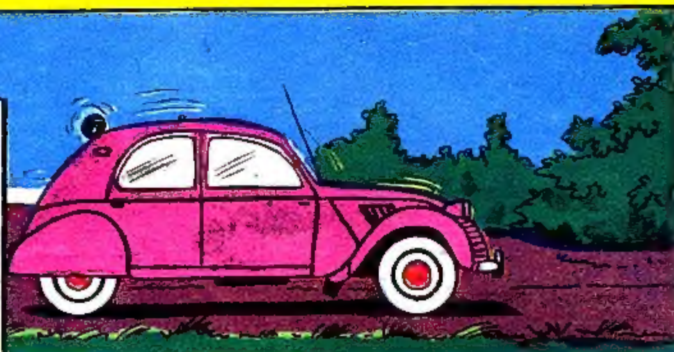
De spin rende weg en verborg zich onder het bed. Daar moest zij natuurlijk vandaan, want het zou anders kunnen gebeuren, dat het harige monstertje, terwijl Antoine sliep, een wandeling over zijn gezicht ging maken!

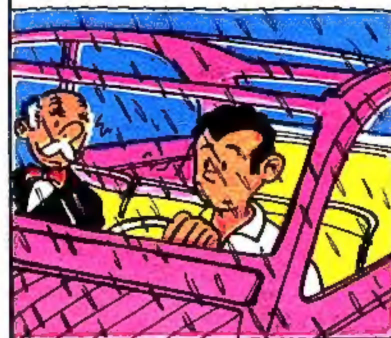
Graaf Antoine pakte dus de kaars en bukte zich om onder het bed te kijken. Onmiddellijk greep hij zijn pistool, richtte het op de plek, waar de spin verdwenen was, en riep bars: „Kom daar direct onderuit, schurk, of ik jaag je een kogel door je hoofd!"

Dat riep hij niet tegen de spin, maar tegen de oudste zoon van de boer, een stevige knaap met een boevengezicht, die zich onder het bed had verstopt en daar wachtte tot de gast zou zijn ingeslapen om hem dan te vermoorden en van zijn geld te beroven.

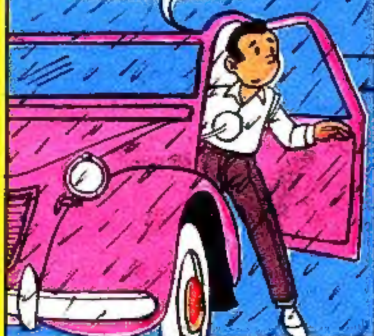
De boef kwam angstig te voorschijn en graaf Antoine vertrok direct. De spin had hem goed met goed vergolden. Dat heeft hij nooit vergeten. Daarom, beste neef Louis, zal een graaf Bassompière nooit een spin doden."

HET GEHEIMZINNIGE MEER

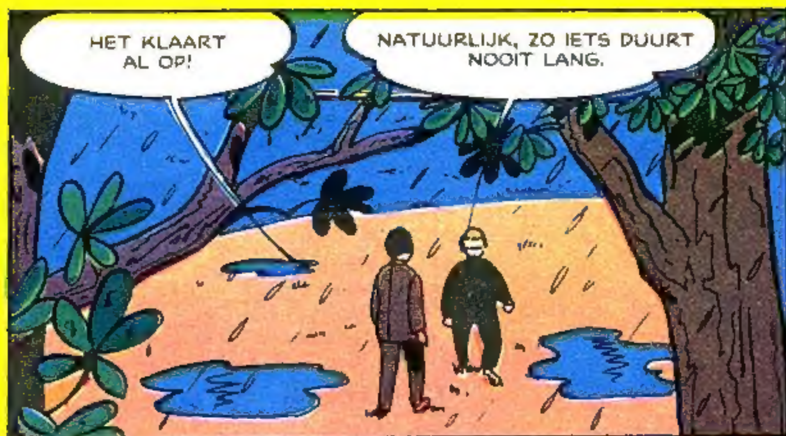

VOLGENDE WEEK:

BESTAAN ER AARD-MANNETJES?

Brabo

DE WAGEN-MENNER

BRABO EN ELDA VOLGDEN DE SENATOR NAAR EEN AFGELEGEN VERTREK VAN DE VILLA.

IK HEB GEEN IDEE WAT DE BELONING ZAL ZIJN, BRABO!

WE ZULLEN HET WELDRA WETEN. DE SENATOR WENKT ONS NAAR DAT VERTREK DAAR.

IN DE GROTE RUIMTE OVERHANDIGDE DE SENATOR AAN ELDA EEN PRACHTIGE WAGENMENNERSHELM. EN...

EEN WAGEN-MENNERSZWEEP MET GOUDEN HANDVAT. ZO IETS MOOIS HEB IK NOG NOOIT GEZIEN.

IK GEEF JE EEN VAN MIJN KOSTBAARSTE BEZITTINGEN - DE ZWEEP HEB IK ZELF GEBRUIKT ALS WAGEN-MENNER IN DE GROTE WEDSTRIJDEN VAN ROME.

EVEN LATER BRACHT TIBERO DE TWEE NAAR DE UITGANG VAN DE VILLA.

MORGEN RIJD JIJ MET DE WITTE HENGSTEN MEE IN DE OEFENRENNEN. HUN SNELHEID EN UITHOUDINGS-VERMOGEN MOETEN ONT-WIKKELD WORDEN.

IK ZAL RIJDEN ALS DE WIND.

INTUSSEN BRACHT WULVA EEN BEZOEK AAN GENERAAL SPARDAN, DE TEGENSTANDER VAN DE SENATOR.

IK HEB SLECHT NIEUWS, GENERAAL. BRABO HEEFT ONS PLAN IN DUIGEN GEGOOID. TIBERO WEET NU WAT DE SCHIMMELS WAARD ZIJN!

WAAAAAT?

UILSKUIKEN! JE HEBT JE DOOR TWEE KWA-JONGENS LATEN BEETNEMEN!

VELE MINUTEN GING DE GENERAAL TEGEN WULVA TE-KEER. MAAR PLOT-SELING VERDWEEN ZIJN WOEDE. EEN BOOSAARDIG PLAN KWAM IN HEM OP...

SNEL LIEP HIJ NAAR ZIJN PAARDESTAL.

HET IS EEN GELUK VOOR JE, DAT IK ZELF EEN OPLOSSING VOOR HET PROBLEEM HEB. MET DAT PAARD KAN IK ZORGEN, DAT DE SENATOR TOCH VERSLAGEN WORDT.

INTUSSEN HAD WULVA IN DE STAL EEN VAN DE SCHIMMELS VERWISSELD VOOR HET PAARD VAN GENERAAL SPARDAN.
SNEL VOERDE HIJ HET PAARD VAN TIBERO WEG.

IN HET HOL VAN DE

„Zulke dingen gebeuren niet echt," zei Guus, toen Jos de losse stenen in de oude muur ontdekte en de veronderstelling opperde, dat er een schat verborgen lag. Het gebeurde in een leeg oud herenhuis, in het hartje van de stad. Guus' vader, aannemer van beroep, had opdracht gekregen het verwaarloosde gebouw grondig op te knappen. De vloeren waren verrot en de muren waren half vergaan; ze moesten afgebikt en bijgesmeerd worden. Dat afbikken was nu gebeurd en zo kwam het dat Guus en zijn vriend Jos de losse stenen naast de oude schoorsteen ontdekten.

Een verborgen schat? Onzin, vond Guus. Zulke dingen gebeuren alleen in boeken.

Niettemin vond hij het toch wel de moeite waard Jos te helpen de stenen eruit te peuteren, waarbij hij zich niet helemaal op zijn gemak voelde, omdat in de aangrenzende kamer de meesterknecht van vader bezig was. Hij zou het zeker niet goedvinden als hij zou zien, dat de jongens stenen uit de muur wrikten.

Guus legde de stenen een voor een zo voorzichtig en geruisloos mogelijk naast zich neer en zo ontstond er een duister gat, waar hij zijn vuist doorheen kon steken. Zijn gezicht, dat eerst erg ongelovig stond, was opeens een en al verbazing. Hij had iets gevoeld! Wat? Dat kon hij nog niet zeggen, want het zat tussen puin en vuil vastgeklemd. Maar het moest iets ronds, iets langs zijn.

„Is er iets?" vroeg Jos, maar Guus gunde zich de tijd niet daarop antwoord te geven. Het ronde ding begon los te komen. Het was een stok. . . Of neen, het moest hol zijn. Een metalen koker. Grauwzwart en vuil kwam het ding eruit. Er zat een deksel op, maar dit bleek erg vast te zitten; er was geen verwikken of verwegen aan. Vreemd genoeg waren de jongens allebei een beetje door angst bevangen. Zij hadden in hun handen iets heel bijzonders. Het huis moest heel oud zijn, het was een paar honderd jaar geleden gebouwd. Misschien had iemand stukken van waarde in de koker verborgen. Geheime documenten!

„Wat doen we?" vroeg Jos met een stem, die trilde van opwinding.

„Wat is het voor metaal?" vroeg Jos.

„Tin," zei Guus, terwijl hij de koker onder zijn kleren liet glijden. „Kom mee."

Thuis, in zijn kamertje, had Guus een oude gereedschapskist vol rommel. Er waren ook een hamer en een tang bij. Met de hamer sloeg hij net zolang deukjes rondom het deksel van de metalen koker, totdat het losging. De jongens hielden de adem in. Wat zou er te voorschijn komen? Eerst kwam er een muffe geur uit de koker en Jos zei: „Het is net of je de eeuwen kunt ruiken." Na een korte aarzeling stak Guus twee vingers in de holte en trok een stuk geel papier te voorschijn. Of neen, het wás geen papier. Het was taai en hard als leer. „Perkament," zei Jos, terwijl Guus het stuk ontrolde. Er stond iets op getekend en geschreven. Guus keek zijn vriend eens aan: „Kun jij die letters lezen?"

Het waren inderdaad een vreemd soort schrijfletters, in vaalbruin verkleurd schrift, vol wonderlijke krullen en halen. Zij vormden een echte puzzel, maar toch kwamen de jongens eruit: „Ware teekeningh," stond er, „van de gangk langs dewelcke men tot buyten de stadt en haarzelver poorten kan raecken."

De ondertekening was onleesbaar en ook van de tekening, die op het perkament gekrabbeld stond, begrepen de jongens niet veel, daar er niet op stond aangegeven waar het beginpunt van de gang lag. Jos veronderstelde echter: „Dat zal wel in het oude huis zijn en vermoedelijk in de kelder."

De volgende namiddag waren Guus en Jos weer in het oude herenhuis. Ze hadden een zaklantaarn meegenomen en waren vastbesloten de rest van hun vakantie aan de onthulling van het geheim te besteden. Er waren metselaars aan het werk. Zij

LEEUW

hadden de losse stenen weer op hun plaats gelegd en waren nu bezig de wanden met specie te besmeren. Niemand lette op de jongens, die zich rustig en zonder opzien te baren door het grote huis bewogen. Natuurlijk gingen zij het eerst naar de kelder. Onderaardse gangen beginnen immers altijd in de kelder. Aanvankelijk ontdekten ze niets bijzonders. De wanden bleken dik onder de witkalk te zitten; de gebogen gewelven vertoonden hier en daar barsten en waren met dikke balken gestut. Het was alweer Jos, die met zijn scherpe speurdersneus het eerst in de stenen wand het houten schot ontdekte, dat bij nader onderzoek geen schot bleek te zijn, maar een deur van zwaar eikehout, die echter met kalk overdekt was. Er zat geen slot en geen grendel aan de deur, maar toch konden de jongens hem nauwelijks openkrijgen, daar het huis in de loop der eeuwen verzakt was en het hout tussen de stenen vastgeklemd zat. Eindelijk, na veel gepeuter, slaagden ze er toch in de deur van zijn plaats te krijgen. Er kwam een donker hol te voorschijn, zó laag dat de jongens slechts met gebogen hoofd erdoorheen konden lopen.

„Zou er geen gevaar bij zijn?" vroeg Jos, die weleens gehoord had, dat er in zulke onderaardse gangen bedwelmende gassen ontstaan. Guus gaf er geen antwoord op en voetje voor voetje waagden ze zich verder. De lucht rook er niet bedorven en zij voelden ook een luchtstroming; de gang moest dus ergens door middel van openingen met de buitenwereld in verbinding staan. Er waren ook zijgangen hier en daar, die misschien naar de kelders van andere huizen liepen. Een eind verderop scheen de vloer van de gang iets omhoog te lopen.

„Als de tekening klopt," zei Guus, „moeten we tenslotte ergens buiten, op het vrije veld, uitkomen." Dat was een vergissing, want hij hield er geen rekening mee, dat de stad in de laatste eeuwen aanzienlijk gegroeid was. Als de gang dus buiten de vroegere wallen van de stad eindigde, betekende dit, dat hij nu in het hart van de stad zou uitkomen. De gang bleek dan ook veel korter te zijn dan de jongens gedacht hadden. Weldra stonden ze bij een schot van latten, die met linnen en behangselpapier beplakt waren. Straatrumoer drong tot hen door en ze dachten zelfs in de verte het geluid van stemmen te horen.

„Zullen we?" vroeg Jos, op het schot wijzende. Hij bedoelde: „Zullen we erdoorheen gaan?"

„Natuurlijk!"

Ze waren nu al zover in het geheim doorgedrongen, dat ze aan geen terugkeren dachten. „'t Is niks dan papier," zei Guus; en het kostte hem niet de minste moeïte er een gat in te stoten. Even later kropen ze tussen het latwerk door. Ze lieten het licht van de zaklantaarns in het rond spelen... en voelden zich eigenlijk een beetje teleurgesteld. Ze zagen niets dan fietsen. En aan een verzameling fietsen is nu eenmaal weinig geheimzinnigs. Het leek wel een soort magazijn. Een opslagplaats. Of een gewone fietsenstalling. Hoewel... het moest wel een heel slordige fietsenbewaker zijn, die hier de baas was. Alle rijwielen lagen of stonden ordeloos tegen en op elkaar, of waren over elkaar heen gesmeten. En het merkwaardige was dat zoveel fietsen er nog zo nieuw uit zagen. In de meeste rijwielstallingen zie je nieuwe fietsen en oude beestjes door elkaar.

„Een raar rommeltje hier," vond Guus.

Weldra bleek dat het nog raarder was dan hij had kunnen vermoeden. Want plotseling, in een andere hoek van het magazijn, ging een deur open en kwamen er twee mannen binnen. De jongens hadden snel hun zaklantaarns uitgeknipt en dus konden ze de mannen niet zien, maar ze hoorden duidelijk twee stemmen.

„Zo, Wim," zei er een, „hier heb ik er weer eentje. Dat is de derde vandaag."

„Mooi zo, gooi hem hier maar neer, Tinus. En kijk of je er vanavond bij de bioscoop nog eentje kunt pakken."

De jongens hoorden een hard rammelend metaalgeluid; een fiets die op de hoop werd gesmeten! De mannen gingen heen en trokken de deur achter zich dicht.

Guus kneep Jos in zijn kuit. „Nou, wat zeg je me daarvan?"

„Fietsendieven," zei Jos. „We zitten in het hol van de leeuw."

En de eerste ogenblikken zeiden ze niets meer, want ze waren van hun ontdekking geschrokken.

„Wat doen we nu?" vroeg Guus na een poos. „Weet jij het?"

„'t Is niks dan papier," zei Guus.

„We moeten erachter zien te komen, waar we op het ogenblik zijn, en dan. . ."

„Dan de politie waarschuwen, natuurlijk."

Ja, dát was het. Ze wilden terug de gang in. Maar opeens bedachten ze, dat ze er dan nooit achter zouden kunnen komen, waar het hol van de dieven lag. Er zat niets anders op dan verder te spioneren.

Jos aarzelde en met zijn aarzeling bleek hij de verstandigste van de twee.

„Zouden we dat wel doen? Is het niet te gevaarlijk? We kunnen beter teruggaan en alles tegen je vader zeggen. Of tegen de politie."

„Ben je gek," siste Guus verontwaardigd. „Ik vind het veel fijner om het zaakje zelf op te knappen. Of ben je bang?" De laatste vraag kwam er spottend uit.

„Bang?" pochte Jos. „Ik ben helemaal niet bang." Maar in het donker bibberde hij als een schoothondje. Trouwens, Guus voelde ook zijn knieën een beetje trillen.

Voorzichtig, om niet over de fietsen te struikelen, slopen ze naar de deur, waardoor de twee mannen verdwenen waren. Aan de geluiden konden ze horen, dat ze zich in een der drukste gedeelten van de stad bevonden. Zelfs de klok van de grote kerk was duidelijk hoorbaar; hij liet zes slagen horen. Zes uur in de middag dus. De tijd, waarop de mensen van hun werk huiswaarts keerden. Ze hoorden mannenstemmen, die elkaar iets toeriepen. Vermoedelijk de fietsendieven, die hun „bedrijf" verlieten en naar huis gingen om te eten. Het was nu doodstil in het magazijn en de omgeving. Guus waagde het de deur open te doen: hij zag een klein vertrek, dat op een soort binnenplaatsje uitkwam. Overal lag gereedschap, onderdelen van fietsen lagen er verspreid. Hier haalden de fietsendieven de gestolen rijwielen dus uit elkaar en zetten ze dan in elkaar met verwisselde onderdelen om de fietsen onherkenbaar te maken.

Er was een deur op de binnenplaats, die in een soort nauwe doorgang uitkwam, een poort die met de straat in verbinding stond. Ze deden de deur open en keken op straat, in een gedeelte van de stad, dat ze geen van beiden kenden. Overal zagen ze oude pakhuizen en opslagplaatsen.

„Kom," zei Guus, „ik heb een goed idee." Hij trok Jos weer met zich mee de gang in. Daar ontvouwde hij zijn plan. „Ik blijf hier en jij neemt een fiets om er zo gauw mogelijk mee naar het politiebureau te rijden."

Jos voelde aanvankelijk niet veel voor het plan.

Maar Guus zei: „Bangerd. Vind jij het dan niet fijn om morgen met z'n tweetjes in de krant te komen? Van ieder een portret. En eronder: Twee heldhaftige jongens hebben dievenbende ontmaskerd!"

Guus' ogen gloeiden van opwinding. Jos werd erdoor aangestoken en gaf zich gewonnen, toen Guus een van de mooiste fietsen van de hoop pakte en hem die in de handen duwde. Het was een fijn licht sportkarretje, een fietsje dat een hele hoop geld gekost moest hebben. „Toe nou!" drong Guus nog aan. „Niet flauw doen. Even de poort door en je staat op straat. Daar kan niemand je wat maken. Ik blijf hier. Dat is het gevaarlijkste baantje."

Jos wist er niets tegen in te brengen. Een paar minuten later stond hij met het fijne fietsje aan de hand op straat. Waar moest hij heen? De stadswijk was hem geheel onbekend. Hij liep een eindje door, totdat hij ergens, tussen de toppen van gevels door, de toren van de grote kerk herkende. Nu wist hij in welke richting hij moest rijden. In het centrum van de stad moest hij drie stoplichten passeren. Bij een van die stoplichten stond een agent. Toen hij Jos met zijn fiets bij het stoplicht zag staan, herinnerde hij zich de beschrijving van een gestolen fiets, die hij had opgekregen. Hij stapte naar Jos toe en zei: „Jongeman, kom eens even hier aan de kant. Laat me dat karretje van jou eens van wat dichterbij bekijken."

Jos wist van verbouwereerdheid niet wat te doen of wat te zeggen. Hij liet de agent begaan en stond intussen naar woorden te zoeken.

De agent keek onder het zadel en zei: „Kijk eens aan! Dat klopt. Zeg. . . hoe kom jij aan dit rijwiel?"

Jos keek de agent met zijn blauwe ogen trouwhartig aan. Hij kon van opwinding bijna niet praten. „Die. . . fiets. . . is. . . gestolen. . . mijnheer."

De agent was een en al verbazing.

„Nou zeg," zei hij, „jij kletst er tenminste niet omheen! Zó gauw bekennen ze zelden. Kom maar eens mee, vent. Ik geloof dat de inspecteur het erg prettig zal vinden eens kennis met jou te maken."

„Ja, mijnheer," vertelde Jos, „en er zijn nog een heleboel fietsen. Wel honderd. . . Ik heb. . . we hebben. . ."

„Schiet maar op," zei de agent, terwijl hij Jos met de hand voor zich uit duwde, dwars door de verzamelde mensen heen. „Straks op het bureau kun je je hart uitstorten, zoveel je wilt. . ."

Er vormde zich achter Jos en de agent een kleine stoet die meeliep. Jongens holden voor en naast hen en schreeuwden: „Een fietsendief gepakt! Een fietsendief gepakt!" Jos kon wel huilen van schaamte en telkens als hij iets zeggen wilde, duwde de agent hem voort.

Zo bereikte de stoet het hoofdbureau van politie, zonder dat Jos de kans had gekregen de zaak te verklaren. De agent nam de fiets van hem over en liet hem in een klein kamertje onder bewaking van een andere politieagent achter. Weer wilde Jos vertellen hoe de vork in de steel stak, maar de agent zei kortaf: „Mond houden! Straks moet je bij de inspecteur komen en als ik je een goede raad mag geven, wees eerlijk en beken meteen! Dat kan je later in de straf schelen."

Het duurde wel een half uur, voordat Jos bij de inspecteur werd binnengelaten. Met zijn scherpe grijze ogen keek hij Jos doordringend aan, terwijl deze vertelde. Hij praatte over het perkament, over de onderaardse gang, over de grote ontdekking. Er tintelde iets in de grijze ogen van de inspecteur, alsof hij moeite had zijn lachen te houden. En toen Jos klaar was vroeg hij: „En denk je nu dat ik al die onzin geloof? Ik moet zeggen, vriend, je kan heel aardig fantaseren. Maar je maakt je verhaal te mooi. Je overdrijft!" En opeens heel streng voegde hij eraan toe: „Je zou er verstandig aan doen mij onmiddellijk de volle waarheid te vertellen. Je werkt voor een bende! Noem mij de na-

„Laat me dat karretje van jou eens van wat dichterbij bekijken."

men! En verder niets." Hierbij gaf de inspecteur zó'n harde klap op tafel, dat Jos zich doodschrok en in snikken uitbarstte.

„Het is de waarheid, mijnheer," zei Jos met een stem, verstikt door tranen. „Heus, gaat u zelf maar kijken. En Guus is er nog. Hij wacht op me. En als de mannen hem vinden, dan zullen ze hem iets doen. Misschien zullen ze hem wel vermoorden!"

„Zeg dan maar waar het adres is," zei de inspecteur bars.

„Dat weet ik niet, mijnheer. Tenminste niet precies. . ."

„Zo, je weet het adres niet precies! En tóch wil je dat ik je zal geloven?"

„Ik weet alleen, hoe we er door de onderaardse gang kunnen komen. Toe, mijnheer, gaat u met me mee. Heus, het is allemaal écht waar. Ik heb niets gelogen."

Het werd een hele consternatie. Het begon al donker te worden. Eerst werd een agent naar de vader van Guus gestuurd om de sleutel van het oude herenhuis te halen. Natuurlijk was thuis alles meteen in rep en roer. Zijn vader wilde meegaan met de auto. Hij wilde weten wat er verder gebeurde. Hij begreep dat zijn jongen in gevaar was, als de fietsendieven hem zouden vinden

Toen ze zich allen bij het oude huis verzameld hadden, mocht Jos alleen met de politie meegaan. Er waren twee rechercheurs en twee agenten. Jos liep voorop om de weg te wijzen. De onderaardse gang bestond dus inderdaad, langzamerhand begonnen de politiemensen aan de waarheid van Jos' verhaal te geloven. Plotseling, halverwege de onderaardse gang, stond Jos stil. Hij had om hulp horen roepen! Dat kon niemand anders dan Guus zijn! En nu hoorde hij ook het gebrom van dreigende mannenstemmen. Een kreet van Guus! De kerels hadden hem dus gevonden!

De rechercheurs en de agenten hadden het ook gehoord. Zonder zich te bedenken drongen ze Jos opzij en renden voor hem uit, de gang door. Weer hoorde Jos zijn vriend „Moeder!" roepen. Het werd dus ernst! Daarop volgde een geluid alsof er fietsen door elkaar werden gesmeten, gevolgd door het: „Halt, handen op," van de agenten Plotseling zag Jos zijn vriend naar zich toerennen, struikelend en wankelend! Guus viel vlak voor zijn voeten neer, luid schreiend. Jos stond als een rietje te trillen.

„Dat was een benauwd ogenblikkie," zei een van de agenten, „maar we zijn gelukkig nog net op tijd gekomen!"

En zo was het. De politie was juist op tijd gekomen, want de fietsendieven hadden Guus ontdekt en beraadslaagden erover hoe ze konden voorkomen, dat hij hen zou verraden

De misdadigers werden naar het bureau gebracht, waar ze voorlopig wel een poosje zouden blijven. De jongens moesten nog even mee. Ze dachten dat ze nu wel een pluimpje van de inspecteur zouden krijgen.

Dat viel een beetje tegen. Want toen ze tegenover de inspecteur zaten, streek deze eens over zijn hoofd en zei:

„Nu denken jullie natuurlijk, dat je iets heel kranigs gedaan hebt. Maar laat ik je dan vertellen dat ik er heel anders over denk. Jullie zijn twee grote ezels! Het is nu toevallig goed afgelopen, maar het had ook heel anders kunnen gaan. Jullie zijn door het oog van de naald gekropen. Neem daarom een goede raad van mij aan: Als je wéér eens voor zo'n gevaarlijk geval komt te staan, waarschuw dan onmiddellijk je ouders of de politie. Maar probeer nooit meer zelf speurder te spelen! Dat kan wel aardig zijn als je het in een boek leest, maar in werkelijkheid gaan die dingen niet op. Ieder zijn werk: jullie moeten goed studeren op school en wij doen óns werk wel."

Met dit lesje konden ze naar huis gaan en hun portret kwam niet in de krant!

SPELEND

Dollie Dimpel, Tommie de speelgoedsoldaat en een heleboel vriendjes geven een openluchtconcert om geld in te zamelen voor een feest, waar alle kinderen uit Speelgoedland voor uitgenodigd zijn. „Jij moet thuisblijven vandaag, Batty," zegt Tommie tegen zijn paard.

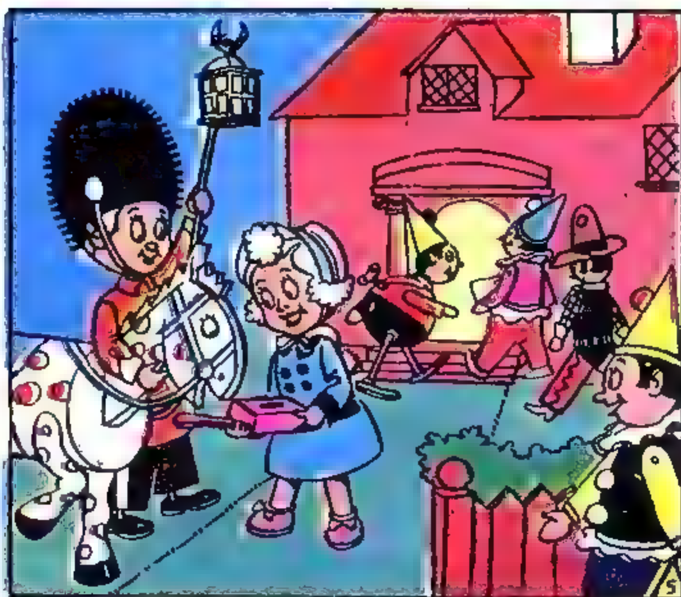
Maar Batty wil niet graag alleen thuisblijven. Hij springt over het tuinhek en loopt de anderen achterna. „Een paard kan tenslotte geen muziek maken of liedjes zingen," zegt Tommie tegen Dollie. Hij merkt er niets van dat Batty stilletjes achter hen aan loopt.

Voor het huis van de burgemeester zingen ze samen: „Het zonnetje schijnt zo wonderschoon." Opeens klinkt er een valse stem tussendoor. Het is Batty, die toch probeert mee te zingen. „Wat een herrie," roept cowboy Ted uit, met de handen voor de oren.

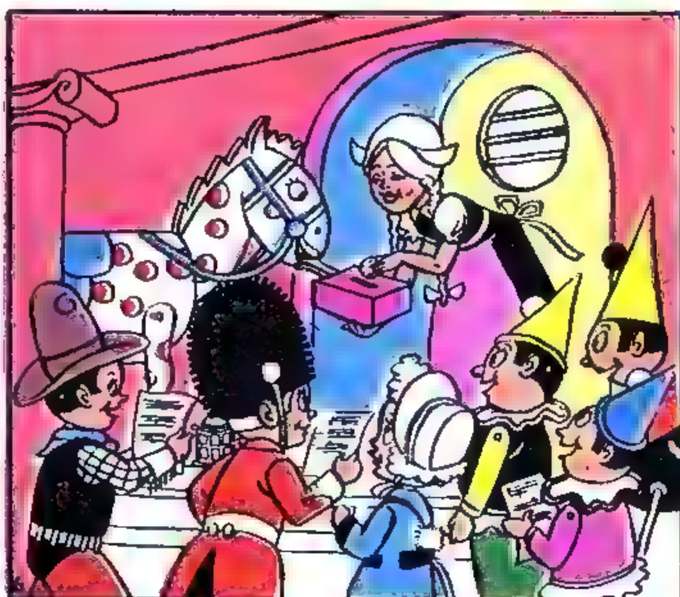
„Hou op met dat gebrul," roept de burgemeester uit het raam. „Het is verschrikkelijk!" Maar niemand slaagt erin Batty te laten ophouden. „Als hij nou zo graag wil helpen, kunnen we hem toch niet naar huis sturen," zegt Tommie. „Ik weet al wat," lacht Dollie.

SPEELGOED

,Batty mag geld ophalen," stelt Dollie voor, ,,hij kan het geldbakje in zijn mond houden, dan kan hij ook niet meer zingen." Ze gaan naar het volgende huis en Dollie geeft Batty het geldbakje. Ze zingen hetzelfde lied opnieuw, maar nu gaat het beter.

Batty is erg blij met zijn baantje. Het is dan ook erg belangrijk om het geld op te halen! Trientje Klomp komt naar buiten. ,,Wat een schrander paard ben jij," zegt Trientje vol bewondering. ,,Nu geef ik nog wat extra in het bakje. Het zal wel gauw vol zijn."

Dat is iedereen met Trientje Klomp eens en zo halen ze heel wat geld op voor het kinderfeest. Als ze overal gezongen hebben, kunnen Dollie en Tommie samen met de andere vrienden aan de grote kinderschaar een geweldig feest geven met een heleboel lekkers.

Er is volop limonade, chocolaatjes, koekjes, toffees en nog veel meer. Maar de grootste verrassing is dat ze allemaal een keertje op Batty's rug mogen rondrijden. Tommie en Dollie zijn reuzeblij dat Batty is meegegaan en zo geweldig heeft geholpen.

Captain JOKER

DE POLITIE HAD ALLE MAATREGELEN GENOMEN. TOEN DE VERA DE HAVEN BINNEN STOOMDE EN AAN DE KADE WERD GEMEERD, PAT O'BRIEN WAS IN EEN HELIKOPTER OPGESTEGEN OM VERDACHTE BEWEGINGEN OP DE KADE IN HET OOG TE HOUDEN TOEN DE EERSTE PASSAGIERS AAN LAND GINGEN, DAALDE DE HELIKOPTER

EN GING O' BRIEN OOK NAAR DE KADE.

VOLGENS AFSPRAAK HIELD JOKER EEN OOGJE IN HET ZEIL IN DE DOUANELOODS. HIJ KENDE DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER HET BEST EN ZOU HEM HIER DUS HET EERST KUNNEN ONTDEKKEN.

BIJ DE LOODS WERD EEN AUTO VAN DE POLITIE GEREEDGEHOUDEN.

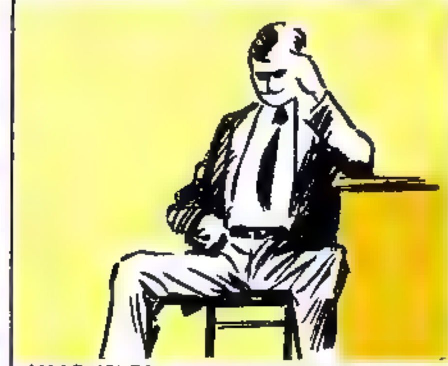

O'BRIEN GING NA OF ALLE UITGANGEN GOED BEWAAKT WERDEN

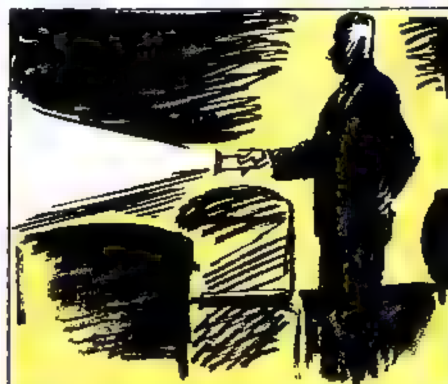

DAARNA BEGAF HIJ ZICH NAAR DE DOUANELOODS, WAAR HIJ ZIJN OUDE VRIEND JOKER UITBUNDIG BEGROETTE. JOKER VERTELDE HEM VLUG DE STAND VAN ZAKEN EN

BRACHT HEM DAARNA NAAR PAOLO, DIE ZICH OORSPRONKELIJK MET DE GROTE DIAMANT UIT DE VOETEN HAD WILLEN MAKEN. HIJ ZOU VOOR DE DIEFSTAL MOETEN BOETEN.

MAAR JOKER WIST INTUSSEN NOG STEEDS NIET WAAR DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER WAS GEBLEVEN.

DE MAN WAS NIET OP DE GEWONE MANIER VAN BOORD GEGAAN.
NA ENIG NADENKEN KWAM JOKER TOT DE CONCLUSIE, DAT DE MAN ZICH MISSCHIEN IN EEN KOFFER VERSTOPT HAD. DAT WAS VOOR HEM DE ENIGE MOGELIJKHEID.
SS. VERA.
SOUTH

JOKER GING DUS NAAR DE BAGAGELOODS,

WAAR HIJ IN ALLE STILTE EEN SCHUILPLAATS MAAKTE VAN ENKELE BALEN EN PAKKEN.

EN NU MAAR WACHTEN.. ZIJN GEDULD WERD NIET LANG OP DE PROEF GESTELD. IN HET SCHEMERIGE LICHT ZAG HIJ DAT HET DEKSEL VAN EEN VAN DE GROTE KOFFERS HEEL LANGZAAM WERD OPGELICHT. HIJ MAAKTE ZICH GEREED OM IN TE GRIJPEN.

TOEN HIJ IN EEN FELLE LICHTSTRAAL PLOTSELING DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER ZAG.

De man van staal

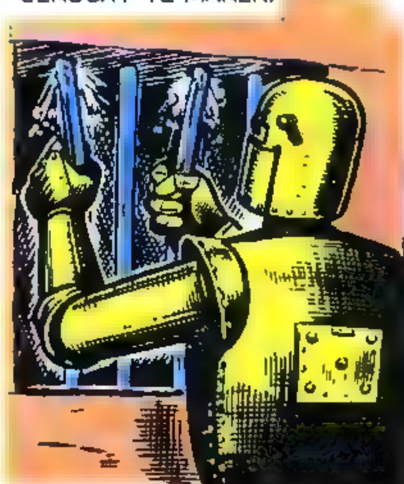

EVEN LATER KWAM KEN IN VOLLE VAART AANRIJDEN. TOEN HIJ ARCHIE ZAG, SCHROK HIJ.

GAAT ARCHIE DE GEVANGENE BEVRIJDEN? WAT WIL TED TOCH?

MAAR AL GAUW BEGREEP KEN WAT TEDS BEDOELING WAS.

ARCHIE HEEFT ERVOOR GEZORGD, DAT HIJ KAN ONTSNAPPEN. DAARNA GAAN WIJ HEM ACHTERNA. HIJ ZAL WEL METEEN NAAR ZIJN MEESTER RIJDEN. EN DAN WETEN WIJ WAAR FRANK IS.

MEESTERLIJK IDEE, TED!

ZE VERBORGEN ZICH OM DE HOEK EN EVEN LATER.

KIJK, DAAR GAAT IE!

DE SPION KLOM OP Z'N KAMEEL EN REED DE WOESTIJN IN.

IK BEN DIE KERELS TE SLIM AF GEWEEST. NU EERST M'N MEESTER WAARSCHUWEN

AF EN TOE KEEK HIJ OM OF HIJ GEVOLGD WERD

MAAR VAN VERRE VOLGDE DE TANKAUTO DE KAMEELSPOREN IN HET ZAND

HET IS MAAR RECHTUIT RIJDEN LANGS HET SPOOR, DOODEENVOUDIG'

WIE WEET KUNNEN WE NU FRANK GAUW BEVRIJDEN.

KMOBIEL

VERDER REED HET VOERTUIG TOTDAT

TED, HET BEGINT HARD TE WAAIEN, HET ZAND STUIFT

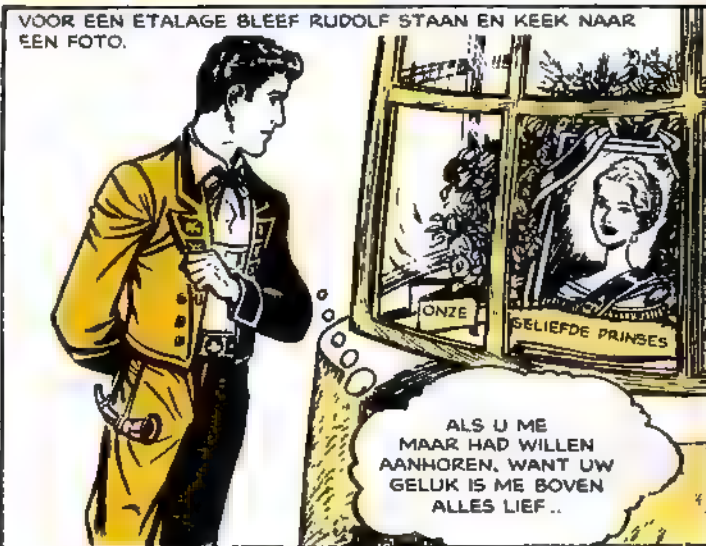
HET SPOOR WORDT MOEILIJKER TE ONDERSCHEIDEN ALS WE HET SPOOR KWIJTRAKEN, IS ONZE KANS OM FRANK TE VINDEN VERKEKEN.

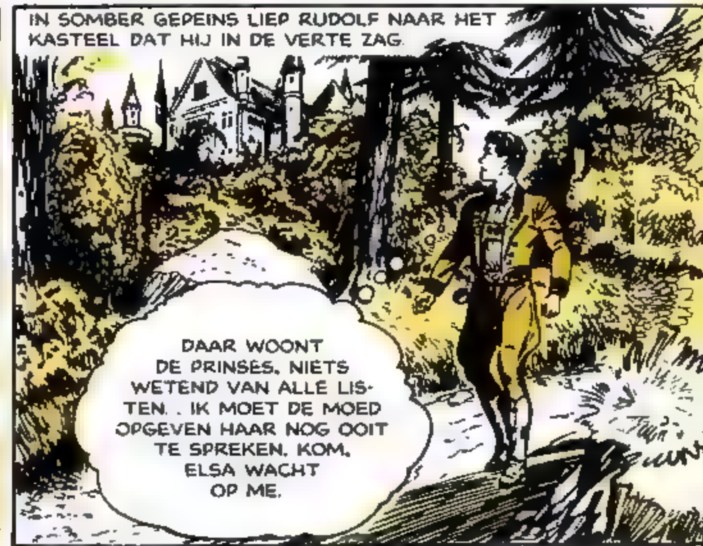
DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

RUDOLF WAS BEVRIEND MET ELSA, HET ZANGERESJE DAT IN HET HUIS WOONDE WAAR RUDOLF VROEGER GEWOOND HAD. EENS PER WEEK GING HIJ DAAR OP BEZOEK, NU HIJ ZIJN ONTSLAG ALS OPPER HOUTVESTER HAD GENOMEN, DENKENDE DAT DE PRINSES BELEDIGD WAS DOOR ZIJN OPTREDEN. ZELFS ELSA HAD HIJ NIETS VERTELD VAN ZIJN VERMOEDENS OVER PRINS ERIK, DIE MET ZIJN ADJUDANT OP DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG UIT WAS.

RUDOLF HAD AAN ANITA VERTELD, DAT PRINS ERIK HAAR ONWAARDIG WAS. ZE HAD RUDOLFS BESCHULDIGINGEN VAN DE HAND GEWEZEN. MAAR TOEN RUDOLF ZIJN ONTSLAG HAD INGEDIEND, GING ZE BIJ ELSA INFORMEREN. DAAR HOORDE ZE DAT TWEE GEMASKERDE MANNEN HET HUISJE DOORZOCHT HADDEN EN EIGENDOMMEN VAN RUDOLF HADDEN MEEGENOMEN.

ANITA LAS HET HAASTIGE KRABBELTJE.

Mocht je vanmiddag aankomen .. ik ben boodschappen doen in het dorp! Misschien komt Rudolf.
Als ik er nog niet ben, zeg hem dan dat ik vroeg thuis kom
Elsa

ELSA KENDE DE PRINSES ALLEEN ALS HET BOERENMEISJE ANITA.

DE KAPITEIN LIET HEM HET DOCUMENT LEZEN.

BEVEL tot INHECHTENISNEMING.

Rudolf, voormalig opperhoutvester, wordt arrest opgelegd en hij wordt over de grens gezet wegens hoogverraad.

Getekend en geregeld. heden, 20 juni

Anita

GEEN VAN BEIDEN KON VERMOEDEN, DAT HET DOCUMENT VALS WAS. ANITA'S HANDTEKENING WAS LISTIG NAGEMAAKT DOOR GRAAF ROFFSTEIN, DIE RUDOLF EEN HINDERPAAL VOOR ZIJN SNODE PLANNEN VOND

DE WILDE

Kaloe, de jonge Indiër, staarde zijn meester met grote verschrikte ogen aan. Hij voelde de zachte slurf van zijn onafscheidelijke vriend Toeska in zijn rug en hij had moeite zijn tranen te bedwingen.

„Nee!" zei hij bijna smekend. „Nee, sahib! Het kan niet waar zijn!"

Het gezicht van meneer Carter, de directeur van het ontginningsbedrijf, waar Kaloe en zijn olifant in dienst waren stond streng en onverbiddelijk.

„Er is geen twijfel mogelijk, Kaloe," antwoordde hij. „Ik weet wat Toeska voor je betekent, dat hij je beste vriend is. Maar als een olifant eenmaal wild geworden is, kan niemand er meer iets aan doen, mijn jongen. Toeska moet doodgeschoten worden."

„Maar Toeska is niet wild, sahib!" riep Kaloe bijna wanhopig uit. „Hij is nog steeds de beste en verstandigste olifant van de onderneming!"

Meneer Carter knikte. „Dat was hij vroeger, Kaloe. Toeska was de beste olifant van heel Massani... van heel India misschien wel. Maar je geeft toch toe dat hij gisteravond niet in de stal bij de andere olifanten stond, is het niet?"

„Ja, sahib. Maar dat gebeurt wel vaker. Toeska is nu eenmaal anders dan de andere olifanten. Hij vindt het heerlijk om 's nachts een wandeling door het oerwoud te maken en hij komt 's morgens altijd terug. U hebt er nog nooit iets van gezegd, sahib."

Meneer Carter beet op zijn lip. „Ik geef mezelf de schuld voor wat er vannacht gebeurd is. Door een of andere oorzaak is Toeska vannacht wild geworden en heeft hij de hele nederzetting Denhi verwoest. Alle hutten zijn met de grond gelijk gemaakt en het is gewoon onbegrijpelijk, dat er niemand gewond is. De mensen van Denhi hebben hem gelukkig horen naderen en zijn tijdig op de vlucht geslagen. Het stamhoofd is vanmorgen bij me geweest om alles te vertellen."

„Toeska kan het niet gedaan hebben, sahib!" hield Kaloe vol. „Als hij de schuldige was, zou hij vanmorgen niet rustig op zijn plaats bij de andere olifanten gestaan hebben."

Meneer Carter nam de pijp uit zijn mond en wees naar de grote donkerbruine vlek, die dwars over de brede rug van de olifant liep. „En dat litteken dan, Kaloe?" zei hij. „Er is geen enkele

OLIFANT

olifant in het land, die zo'n litteken heeft."

Kaloe keek zijn meester trots aan. „Nee, sahib. En u bent toch nog niet vergeten hoe Toeska aan dat enorme litteken is gekomen?"

Meneer Carter zuchtte. Hij was nog niet vergeten hoe Toeska tijdens een grote brand de hele onderneming van de ondergang had gered. Het vuur was midden in de nacht uitgebroken in een van de bijgebouwen, waar de jonge olifanten stonden. En toen alles en iedereen in de vlammen dreigde om te komen, was Toeska plotseling uit het oerwoud gestormd en had het brandende houten gebouw met zijn machtige voorpoten in gruzelementen getrapt. En hij had niet gerust voordat hij de dodelijk verschrikte dieren uit elkaar had gedreven en de laatste resten van het vuur had uitgetrapt. De grote schroeiplek op zijn rug zou hij zijn hele leven meedragen als een onderscheidingsteken voor zijn moedig gedrag.

„Ik herinner me die nacht nog heel goed, Kaloe," zei meneer Carter. „En dat maakt het alleen maar moeilijker voor me om mijn besluit te nemen. Maar juist aan dat litteken hebben de mensen van het verwoeste dorp Toeska herkend. Ze hebben de grote, donderbruine vlek op zijn rug duidelijk in het maanlicht gezien. Toeska is wild geworden, Kaloe, en daarom moet hij sterven voordat hij nog meer onheil kan aanrichten."

Het gesprek tussen Kaloe en zijn meester werd plotseling onderbroken door het geluid van een naderende auto. Even later stapte een forsgebouwde man met een grote snor het kantoortje van Carter binnen. Het was Markam, de directeur van een ontginningsbedrijf in de omgeving.

„Hallo, Carter," zei hij. „Ik hoor dat de nederzetting Denhi vannacht is verwoest door een wild geworden olifant. Ik heb al mijn dieren aan een onderzoek onderworpen, maar het kan onmogelijk een van mijn olifanten geweest zijn." Hij zei het met duidelijk leedvermaak. meneer Carter keek hem nijdig aan.

„Maak je maar geen zorgen, Markam," zei hij. „Jij zult geen schadevergoeding aan de mensen van Denhi hoeven te betalen, want het is een van mijn olifanten geweest." Hij wees naar Toeska, die nog steeds voor het open raam achter Kaloe stond. „Dat is de schuldige. Het spijt me werkelijk, maar ik moet hem vandaag nog laten doodschieten."

Hij liep met grote stappen weg en liet Kaloe met zijn concurrent achter.

Meneer Markam schudde zijn hoofd. „Dat is een droevige dag voor je, Kaloe."

De jonge Indier knikte. Hij had een hekel aan meneer Markam, maar ieder woord van medelijden was nu welkom. Zijn dierbare Toeska moest sterven...

„Je meester heeft wel erg snel een besluit genomen," zei sahib Markam. „Als hij de tijd had om er nog eens over na te denken, zou hij misschien van gedachten veranderen." Hij draaide zich om en keek in de richting van de groene wildernis, even buiten het kamp.

Kaloe volgde zijn blik en plotseling kwam er een idee in hem op. Als hij Toeska een paar dagen in het oerwoud verborg, zou zijn meester hem misschien niet laten doodschieten. Hij aarzelde geen ogenblik, maar mompelde iets tegen zijn geslurfde vriend. Toeska draaide zich onmiddellijk om en liep over de kurkdroge grond van het kamp in de richting van het bos.

Meneer Markam wreef zich vergenoegd in de handen. Zijn opzet was geslaagd. Grinnikend stapte hij in zijn auto en reed weg.

Er was een uur verstreken en nog steeds liep Toeska onhoorbaar door het dichte bos. Hij zette zijn machtige voeten zo voorzichtig neer, dat er zelfs geen takje kraakte.

Kaloe zat hoog op de rug van zijn vriend. „De sahib zal erg boos zijn als hij merkt, dat we gevlucht zijn," zei hij. „Maar ik kon je toch niet laten doden, Toeska!"

Toeska was al veertig jaar, maar in de wijde omtrek stond hij nog steeds bekend als de sterkste en verstandigste olifant van India. „De koning der slurfdieren" noemden de Indiers hem. Kaloe wist dat zijn trouwe vriend onmogelijk de schuldige kon zijn. „Jij hebt de nederzetting Denhi niet verwoest, Toeska," zei Kaloe. Hij praatte vaak tegen zijn vriend en het was alsof de trouwe olifant zijn jonge meester kon verstaan. „Kom mee, we gaan eens een kijkje nemen in de nederzetting. Er moet iets vreemds gebeurd zijn; misschien kunnen we iets ontdekken."

Kaloe had even gerust op een open plek in het oerwoud, maar nu reed hij weer op de rug van zijn vriend door het dichte bos. Op tweehonderd meter afstand van de rand van de verwoeste nederzetting zei Kaloe: „Wacht hier op me, Toeska." Hij liet zich op de grond glijden en streelde de slurf van de olifant. „Blijf hier staan, Toeska, tot ik bij je terugkom."

Kaloe sloop voorzichtig naar voren en zag tussen de bladeren van het struik-

„Waarom ... waarom hebt u mij als een dier vastgeketend, sahib?" vroeg Kaloe.

gewas, dat de bewoners van Denhi met man en macht aan de opbouw van hun verwoeste hutten bezig waren. Onhoorbaar bewoog de jonge Indiër zich voort Hij bleef in de schaduw van het bos en maakte een omtrekkende beweging rondom de nederzetting. Het duurde meer dan een uur voordat hij aan de andere kant was. Daar vond hij plotseling wat hij zocht. Het oog van een blanke zou de betekenis van een spoor nooit hebben kunnen lezen, maar voor Kaloe was de kleinste aanwijzing al voldoende. Hij zag een paar platgetrapte grassprietjes en iets verderop een afgerukt takje en hij wist, dat dit het spoor moest zijn van de wild geworden olifant, die Denhi had verwoest. Hij zag waar de olifant had stilgestaan om zijn vernielende tocht te beginnen en hij volgde het spoor in de richting, vanwaar het dier moest gekomen zijn. Er kwam een verbaasde blik in zijn ogen. Want het spoor leidde niet naar het kamp van sahib Carter, maar naar de houten gebouwen van sahib Markam.

Kaloe bleef een ogenblik staan en hij vroeg zich af of hij terug zou keren naar zijn vriend Toeska. „Nee," mompelde hij. „Ik wil het spoor volgen tot aan de rivier. Dan weet ik zeker of het afkomstig is uit het kamp van sahib Markam." Met zijn blik op de grond gericht liep hij langs de rand van het oerwoud en hij zag niet, dat zijn bewegingen werden gevolgd door twee spiedende ogen. Glinsterende ogen in een bruin gezicht, dat verborgen was tussen de bladeren van het struikgewas Het was het verbeten gezicht van Mura Tal, de olifantedrijver van sahib Markam

Kaloe hoorde het zachte geritsel niet, waarmee Mura Tal zich als een slang door het gras bewoog; hij ontdekte het dreigende gevaar pas toen Mura Tal vlak achter hem stond. Maar toen was het te laat. Hij voelde een verblindende pijn en zakte bewusteloos neer.

„Ik zal je leren om hier de boel af te komen loeren," siste Mura Tal. Hij smeet de dikke tak neer, waarmee hij zijn slachtoffer had neergeslagen, en bond Kaloes polsen en enkels aan elkaar.

„Sahib Markam zal tevreden zijn!" mompelde hij met glinsterende ogen.

„Jij dacht te ontsnappen, hè?" schreeuwde hij.

Toen Kaloe bijkwam, lag hij op de harde vloer van een houten gebouwtje Hij had een stekende pijn in zijn hoofd en hij voelde iets kouds aan een van zijn enkels. Zijn blik ging naar zijn voet en hij zag, dat hij met een zware ketting aan de muur was geketend

„Aha, vriend Kaloe is bijgekomen," zei een stem. En toen hij opkeek, zag hij sahib Markam grijnzend aan een tafel zitten. Mura Tal stond als een waakhond naast zijn stoel.

„Waarom. . . waarom hebt u mij als een dier vastgeketend, sahib?" vroeg Kaloe

„Omdat je me te nieuwsgierig bent, Kaloe," antwoordde meneer Markam grinnikend. „Ik heb je nu in mijn macht en Toeska is aan zijn lot overgelaten in de wildernis "

„Ik. . . ik begrijp het niet, sahib," mompelde de jonge Indiër.

Markam wendde zich tot Mura Tal. „Ik heb vannacht een karweitje voor je, Mura," zei hij. „Over twee uur breng je onze vriend Kaloe met je olifant Koendra zo diep mogelijk het bos in."

„En dan kom ik alleen terug, sahib," antwoordde Mura Tal. „Ik heb het begrepen. Kaloe weet te veel en hij mag er niet over praten."

Markam haalde zijn schouders op.

„Je andere werk kan wachten tot morgennacht." Hij stond op.

Mura Tal knikte. „Het komt in orde, sahib. Ik zal weer een grote donkerbruine vlek op Koendra's rug verven, zoals ik het ook gedaan heb, toen hij de nederzetting Denhi verwoestte Ditmaal moet het dorp Tukari eraan geloven." Zijn ogen glinsterden. „En de mensen zullen denken dat het Toeska van sahib Carter is! Ha! Sahib Carter krijgt nog meer moeilijkheden dan hij al heeft."

Kaloe lag doodstil en zijn hersens werkten koortsachtig. Nu wist hij alles. De olifant van Mura Tal had het dorp Denhi verwoest. . .

Markam sloeg de deur achter zich dicht en zijn voetstappen verwijderden zich Mura Tal pakte een lamp van de tafel en boog zich over de ketting, waarmee Kaloe was vastgeketend aan de muur

„Dat zit mooi stevig," zei hij. „Je hoeft niet om hulp te schreeuwen, Kaloe, want er is niemand in de buurt, die je kan horen Over een paar uurtjes kom ik terug en dan gaan we samen een uitstapje maken naar het oerwoud "

Hij liep naar de deur en verdween met de lamp in zijn hand.

Kaloe liet zijn ogen eerst aan de duisternis wennen en leunde op zijn ellebogen. Waarschijnlijk bevond hij zich in een van de afgelegen gebouwtjes van sahib Markams kamp, hij wist dat niemand in de omtrek zijn geschreeuw zou kunnen horen Nee, hij moest een andere manier zien te vinden om te ontsnappen

Zijn hand gleed naar de zware ijzeren ketting en zijn vingers betastten de schakels Ze waren zo dik als de vingers van een kind. Minutenlang zat Kaloe doodstil en dacht na. Het leek hopeloos, maar er moest een oplossing mogelijk zijn.

Hij herinnerde zich lang geleden eens gezien te hebben hoe een dikke ijzeren ketting als een lucifershoutje knapte, omdat er een zwaar gewicht aan trok op het moment dat de ketting vele malen in elkaar gedraaid was. Er kwam een vreemde glans in Kaloes ogen. Op handen en voeten kroop hij naar een hoek van het vertrek, waar een gescheurde paardedeken lag. Geduldig begon hij er smalle repen af te scheuren, die hij zorgvuldig onder de stalen band om zijn enkel wond. Na verloop van een paar minuten was hij ermee klaar en sloot de metalen band strak om zijn enkel.

„Zo," mompelde hij. „En nu komt het moeilijkste." Hij ging plat op de grond liggen en draaide zich een volle slag om. Dit herhaalde hij vele malen, zodat de ketting steeds korter werd en de schakels om elkaar heen gedraaid werden. Nadat hij zich twintig maal van zijn rug op zijn buik en van zijn buik op zijn rug had gewenteld, kon hij niet verder draaien. De ketting stond nu strak en leek op een dikke paal met knoesten.

Kaloe lag geruime tijd doodstil, terwijl hij diep ademhaalde. Al de spieren van zijn krachtige lichaam spanden zich tot het uiterste. Toen beet hij hard op zijn tanden en gaf een verbeten ruk aan zijn geketende been Hij slaakte een kreet van pijn, maar op hetzelfde ogenblik hoorde hij een droog knarsend geluid. Zijn been viel met een plof op de grond Hij was

vrij. De ketting had het vlak bij de metalen band begeven!

Trillend stond Kaloe op. Er zat een flinke schram op zijn linkerbeen, maar dat was alles. De eerste stap naar de vrijheid was gezet!

Op zijn tenen liep hij naar de deur en hij draaide de knop omlaag. Maar de deur was aan de buitenkant gegrendeld

Zonder zich verder te bedenken sloop Kaloe naar het kleine raam Voorzichtig duwde hij het open en keek naar buiten Tien meter beneden hem lag de grond. Kaloe wist, dat hij er geen zacht gras hoefde te verwachten. Als hij de sprong naar beneden waagde, zou hij waarschijnlijk een been breken

Nog geen honderd meter van hem vandaan lag het oerwoud; als hij dat maar kon bereiken, was hij veilig

Hij leunde naar buiten en keek omhoog. Boven zijn hoofd was een zinken dakgoot en op de hoek van het gebouw zag hij een regenpijp Zijn plan was snel gemaakt. Voorzichtig zette hij zijn ene voet op de vensterbank en stak zijn hoofd naar buiten, maar op hetzelfde moment zag hij beneden een donkere gestalte voor bijlopen en hij schoot haastig weer naar binnen. Mura Tal had iemand op wacht gezet. Met een verbeten trek om zijn mond wachtte Kaloe totdat de man verdwenen was en leunde toen weer voorover In het halfduister zag hij de loop van een geweer glanzen. De Indiër die de wacht hield was dus gewapend.

Met kloppend hart telde Kaloe de seconden, die de Indiër nodig had om het hele gebouw rond te lopen. Hij deed er precies anderhalve minuut over. Kaloe zou dus in anderhalve minuut van de dak goot naar de regenpijp en vandaar naar het bos moeten verdwijnen. Het leek haast onmogelijk, maar hij moest het proberen

Kaloe besefte heel goed, dat er maar heel weinig hoefde te gebeuren om de aandacht van de bewaker te trekken. Het geringste geluid zou een schot uit de loop van het geweer tot gevolg hebben

Hij wachtte totdat de wacht weer om de hoek verdwenen was en greep toen bliksemsnel naar de dakgoot. Met de lenigheid van een aap slingerde hij zich naar de regenpijp. Hij haalde zijn handen open aan de scherpe rand van de dakgoot, maar hij merkte het niet eens.

De regenpijp! dacht hij hijgend. Ik moet die regenpijp bereiken.

Toen slaakte hij een kreet van ontzetting. Een gedeelte van de dakgoot liet los onder zijn gewicht en hij hing reddeloos aan het scheurende zink. Hij durfde zich niet meer te bewegen uit vrees, dat hij omlaag zou storten

Snelle voetstappen naderden en toen Kaloe omlaag keek, zag hij de bewaker beneden staan. Hij bracht het geweer naar de schouder.

„Jij dacht te ontsnappen, hè?" schreeuwde hij.

Kaloe knipperde met zijn ogen. Hij dacht dat hij in de duisternis beneden zich iets grijzigs zag bewegen. Het volgende ogenblik leek het alsof er een slang door de lucht flitste.

„Toeska!" riep Kaloe.

De olifant maakte een snelle beweging naar rechts en liet zijn lange slurf als een gummiknuppel op het hoofd van de Indiër neerkomen. De man zakte geluidloos in elkaar en zijn geweer viel op de grond. Meteen pakte Toeska's lange slurf Kaloe van de scheurende dakgoot.

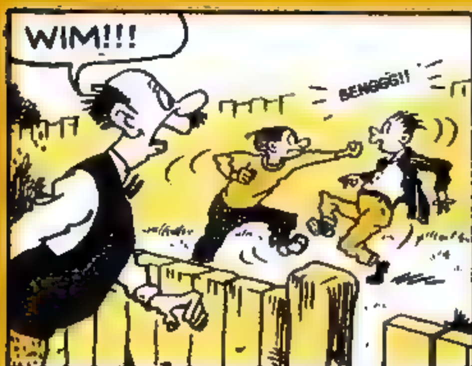
„Weg, Toeska! Weg!" fluisterde Kaloe toen hij veilig en wel op de brede rug van zijn vriend zat. En even geruisloos als hij gekomen was, verwijderde de olifant zich bliksemsnel in de richting van de jungle

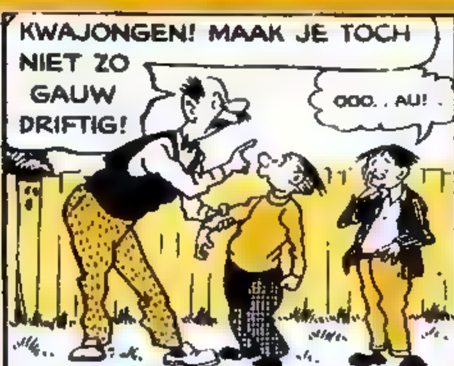
„Brave Toeska!" zei Kaloe met tranen in zijn ogen. „Beste vriend van me. Je hebt me gered. Je wist, dat ik in gevaar was! Wie had kunnen vermoeden, dat je helemaal naar de rand van het oerwoud was gekomen om me te zoeken! Je bent de verstandigste olifant van de hele wereld, Toeska!"

Toeska trompetterde zacht, alsof hij wilde zeggen dat hij de woorden van zijn meester had begrepen

WORDT VERVOLGD

WIM WIJS

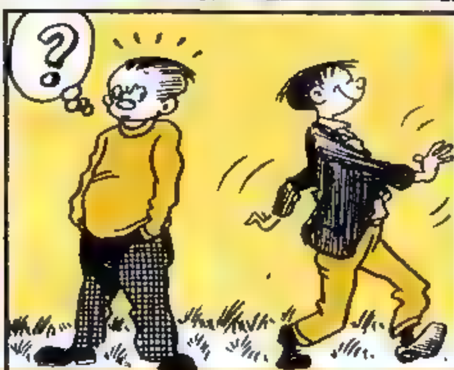

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

DE HOND WIST HET BETER

Op een zeer donkere decemberavond van het jaar 1810 reed een ruiter door een der meest afgelegen straten van Parijs.

Plotseling schrok zijn paard en wilde niet verder voort. Op hetzelfde ogenblik kwam iemand van de straat overeind en sprong met een kreet opzij. Toornig riep de ruiter: „Hoe kom je ertoe zo maar midden op straat te gaan liggen? Wou je overreden worden?"

„U deed beter een pechvogel te hulp te komen in plaats van tegen hem te mopperen," zei de ander op klagende toon. „Ik had driehonderd frank in mijn beurs om daarmee voor mijn heer een rekening te betalen. De beurs is gescheurd en al het goud ligt op de grond. Als u mij aan licht kunt helpen, zou u mij een buitengewone dienst bewijzen."

„Het zal niet makkelijk zijn in het donker dat geld terug te vinden," sprak de ruiter, terwijl hij afsteeg. „Licht kan ik u niet bezorgen, maar misschien kan ik u op een andere manier van dienst zijn. Heeft u nog goudstukken over?"

„Eén maar," antwoordde de onthutste knecht.

„Geef mij dat," stelde de ander voor. Daarop floot hij en met een paar sprongen stond een grote Deense dog naast hem. Hij hield de hond de munt onder de neus en commandeerde: „Zoek, zoek! Verloren!"

De hond besnuffelde het goudstuk en begon te zoeken.

Al spoedig kwam het dier bij zijn baas terug en liet een goudstuk in zijn hand vallen, kort daarop een tweede, vervolgens een derde. De knecht was sprakeloos . .

Dertien keer was de hond met een twintig-frankstuk teruggekomen. Na nogmaals gespeurd te hebben, keerde hij zonder geld terug en liet een dof gebrom horen, alsof hij zeggen wilde: Er zijn geen goudstukken meer.

„Er ontbreekt er nog één," zei de ruiter. „Weet u wel zeker, dat er vijftien munten in de beurs zaten?"

„Zo zeker als wat," verklaarde de knecht.

„Kijk de beurs nog eens goed na. Er moet er nog een in zijn."

De man onderzocht de beurs en werkelijk zat het ontbrekende geldstuk erin. Hij had zich vergist, de hond wist het beter.

„O, meneer," riep hij opgetogen uit, terwijl de onbekende weer te paard steeg, „u hebt me een grote dienst bewezen. Hoe heet u? Ik zal alles aan mijn heer vertellen!"

„Ik heb niets bijzonders gedaan," ant-

ZOUDEN BETSIES KLEREN IN DE WAS GEKROMPEN ZIJN?

DAG, BETSIE. IK WILDE JULLIE EVEN VERTELLEN DAT ER EEN TRAKTATIE IS VOOR ALLE SPEELSTERS.
'K WEET HET. IK BEDOEL, WAT AARDIG

INTUSSEN
WE BEGINNEN, BETSIE, HEB JIJ M'N TAS?
IEMAND MOET HEM WEGGEPAKT HEBBEN

MENEER KWEL, IEMAND HEEFT M'N HOCKEYKLEREN GESTOLEN, BETSIE ZEGT
EH.. GAAT U MEE NAAR DE TAARTJESWINKEL

ZIE JE WEL, BILLIE!
VOORDAT DE ANDEREN KOMEN, HEB IK M'N 'PORTIE BINNEN.

DAAR ZUL JE VOOR BOETEN!
M'N HOCKEYKLEREN ZIJN GESCHEURD, IK KAN NIET SPELEN.
JE BENT ER GLOEIEND BIJ!

IK STEL VOOR BILLIE IN UW PLAATS OP TE STELLEN. U GAAT RUSTIG THEEDRINKEN.
EN ALS WE DOOR JOU VERLIEZEN... DAN

HET SPIJT ME, BILLIE
DE VERRADER!
HIJ HOUDT GEEN ENKELE BAL, WE ZULLEN HEM STRAKS WEL KRIJGEN.

NA DE WEDSTRIJD
DIE MEISJES SPELEN INDERDAAD RUW, BILLIE.
GRIJP HEM!

woordde de ruiter bescheiden. „Zeg uw heer, dat de vinder van de verloren schat een hond is, een zeldzaam schrander dier, dat Joie heet."

Veel jaren gingen voorbij. Frankrijk had moeilijke tijden beleefd. De regering van de keizer was voorbij, toen de heer van die knecht de merkwaardige gebeurtenis vertelde aan zijn vrienden. Een van hen was ambtenaar aan het keizerlijk hof geweest.

„De naam Joie herinner ik mij nog heel goed," merkte hij op. „Naar mijn beste weten was het een Deense dog. Een trouwer en schranderder dier heb ik nooit gekend. Die hond vergezelde zijn meester altijd als deze alleen de stad doortrok."

„Wie was zijn meester?" vroegen allen als uit één mond.

„Keizer Napoleon I," was het antwoord.

De hutjongen van de zeerover

DOOR
A. THIRKELL

Het stoere zeilschip *Vlam* baande zich een weg door het woelige water van de Caribische Zee. Op de brug stond kapitein Abel Brown, een korte, stevige man met borstelige wenkbrauwen. Af en toe wierp hij een bezorgde blik op de wolken, die in het westen opdaagden.

„We krijgen nog zwaar weer, voordat we in Samana aankomen," bromde hij tegen de jongen, die naast hem stond. „En ik zou niet graag onze kostbare lading verliezen."

De jongen naast hem was zijn jongste zoon, Dick. Kapitein Brown had hem eigenlijk niet willen meenemen op de gevaarlijke reis dwars door een gebied dat onveilig werd gemaakt door zeerovers. Het was het jaar 1725, het jaar waarin de gevreesde kapitein Avary de wateren van West-Indië beheerste.

Avary was een enorm grote man met schouders als van een os. Waar eens zijn rechterhand had gezeten had hij nu een haak, die hij even handig gebruikte als een hand. Avary's schip, de *Wreker*, leek op zijn meester, groot en machtig, en het won het van haast alle schepen in snelheid en vuurkracht.

Kapitein Brown kende het gevaar, toen hij erin toestemde van Bristol naar Samana te zeilen met een lading voor dit eiland; hij had de reis alleen ondernomen omdat de gouverneur van Samana, sir Edmond Trevalyn, een oude vriend van hem was.

„Ja, jongen," zei de kapitein tegen Dick, „de goederen zijn erg belangrijk voor Samana; in geen maanden heeft er een schip durven te komen — zij waren te bang voor Avary en zijn rovers."

„Maar wij komen er wel, vader," grinnikte Dick. „En als we Avary tegenkomen, laat hem dan maar aan mij over. Ik heb hard geoefend met mijn zwaard."

Kapitein Brown glimlachte, terwijl hij trots naar zijn zoon keek. Dick was nog niet lang geleden genezen van een zware ziekte, de dokter had hem meegestuurd op reis om weer wat op krachten te komen.

„Hoe lang duurt het nog, voordat we in Samana zijn?" vroeg Dick.

„Ongeveer vijf uur," antwoordde zijn vader. „Maar als die storm opsteekt, misschien langer. . ."

Op dat ogenblik klonk een luide kreet uit het kraaienest in het topje van de mast:

„Schip in zicht. Nadert snel aan stuurboord."

Dick keek in de richting, waarheen de man wees. Hij zag slechts de topjes van een naderend vaartuig. Twintig minuten later kon hij het schip, dat hen snel inhaalde, al duidelijk zien. Het was veel groter dan de *Vlam*.

„Kun je zien welke vlag het schip voert?" riep kapitein Brown naar het kraaienest.

„Nee. . . 't is een vreemde vlag. . . lieve help!" De stem van de man sloeg over. „Het is de zwarte zeeroversvlag. Het is een piraat."

„Het is kapitein Avary's schip," merkte de kapitein grimmig op. „We hoeven er niet op te rekenen hem voor te blijven. We zullen met hem moeten vechten. We zullen Avary en zijn mannen eens laten zien, dat we niet van was zijn."

Ieder moment kwam de *Wreker* dichterbij. Het was een groot schip, dreigend zwart en van voorsteven tot achtersteven schitterend van de kanonnen. Op de brug stak één man uit boven de anderen, dat was ongetwijfeld Avary, met een rode sjerp om zijn middel.

Een wolkje rook steeg plotseling op van de *Wreker*. Het eerste schot was afgevuurd.

„Duiken!" riep kapitein Brown, Dick zo'n harde duw gevend, dat de jongen op zijn buik viel. Een paar seconden later gierde de kogel over hen heen, een stuk zeil meenemend.

Kapitein Brown schatte de afstand tussen de twee schepen en riep toen tegen zijn kanonniers: „Vuur!" De kanonnen van de *Vlam* spoten hun kogels met oorverdovend lawaai uit; Dick stond te springen van vreugde, toen hij zag, dat een deel

van kapitein Avary's schip in splinters geschoten werd.

Maar zijn vreugde duurde slechts kort, want zoals zijn vader al had begrepen, de *Wreker* was te machtig voor hen. Een nieuw salvo van de piraten vernielde de middenmast; de zeilen en ra's vielen met groot geraas op het dek.

„We houden het niet," gromde kapitein Brown. „We kunnen nog één ding doen: de *Wreker* in de flank rammen en de bemanning overmeesteren."

Dick pakte een zwaard. „Dan ga ik mee!" riep hij.

Maar zijn vader pakte het zwaard af. „Het spijt me, jongen," zei hij. „Je bent nog te jong en je wacht totdat het gevecht voorbij is."

Een paar minuten later voer de *Vlam* op het zeeroversschip in. Enterhaken werden overgegooid naar de *Wreker* en tegelijkertijd sprong de bemanning van de *Vlam* over en viel de piraten aan. Een hevig gevecht begon, maar het duurde niet lang of de mannen van kapitein Brown waren overmeesterd en tenslotte stonden alleen de kapitein en zijn tweede stuurman nog op hun voeten.

Dick, die toekeek op de *Vlam*, begreep dat er iets moest gebeuren. Hij greep een stuk touw, dat afhing van de gebroken mast, maakte een zwaai en belandde op het dek van de *Wreker*, vlak bij zijn vader en de stuurman, die rug tegen rug met de zeerovers vochten. De plotselinge verschijning van de jongen bracht de piraten even aan het schrikken. Dick kon daardoor een zwaard oprapen en even later bewijzen, dat hij ermee wist om te gaan.

Schouder aan schouder sloegen kapitein Brown, de stuurman en Dick de ene aanval na de andere af, totdat door een onstuimige beweging kapitein Brown uitgleed en viel. Onmiddellijk sprong kapitein Avary op hem af en zette zijn zwaard op de keel van Dicks vader.

„Laat je zwaard vallen, kemphaan," riep hij tegen Dick, „of je kapitein gaat eraan."

Dick moest wel gehoorzamen, evenals de stuurman, en een minuut later waren de twee mannen gebonden. Dick hielden ze stevig vast.

Avary was op hem afgelopen en bekeek hem van top tot teen. „Ik heb zo'n idee, dat die jongen nog weleens een goede zeerover kan worden," merkte hij op tegen een matroos, die naast hem stond. „Hij kan goed omgaan met zijn zwaard."

Dicks ogen schoten vuur. „Ik kom nooit bij jullie dievenbende."

Avary begon luidkeels te lachen. „Mooie woorden, m'n jongen. Maar ik ben er zeker van, dat je nog wel van gedachten zult veranderen, tenzij. . ." hij keek even naar kapitein Brown, „tenzij je wilt dat er iets met je kapitein gebeurt."

„Als u mijn vader aanraakt. . ." Dick balde zijn vuisten.

„Aha, je vader? Nog beter." Avary greep Dick bij zijn kraag. „Nou, luister eens, de rest van de reis ben jij mijn hutjongen. En haal geen streken uit, want dan zou er weleens wat kunnen gebeuren met je vader."

Avary gaf orders de kapitein in de boeien te slaan; Dick keek hem na, zichzelf belovend, dat hij hem eens zou bevrijden.

Intussen hadden de mannen van kapitein Avary de lading van de *Vlam* overgebracht in de ruimen van de *Wreker* en het schip afgestoten. De storm, die begon op te steken, dreef de twee schepen snel uit elkaar; de *Vlam*, helemaal lek geschoten, begon te zinken. Met tranen in zijn ogen zag Dick tenslotte zijn vaders schip in de golven verdwijnen.

Toen brak de storm in volle kracht los. Kapitein Avary brulde zijn bevelen over het lawaai heen. Dick kreeg opdracht van hem het eten klaar te zetten in zijn hut.

Zich vastklampend aan een touw glibberde Dick naar de kapiteinshut, die verlaten was. Hij zocht in een kast wat eetbaars en zette het op tafel. Juist zou hij de hut verlaten, toen hij op de vloer een stuk papier zag liggen. Hij raapte het op, vouwde het open en begon breed te grijnzen, toen hij zag wat erop stond. Het was een kaart van kapitein Avary's geheime toevluchtsoord. Het was een eiland van de Tristangroep, omringd door scherpe kliffen, die alle schepen verhinderden er te komen. Maar bij het noordelijke puntje van het eiland was een soort geul, die leidde naar een baai, door talrijke eilandjes omringd. Het was een prachtige schuilplaats.

Dick was zo verdiept in de kaart, dat hij de voetstappen achter zich niet hoorde. Avary was teruggekomen. Plotseling schoot een ijzeren haak langs Dicks oor en rukte de kaart uit zijn handen.

„Spioneren?" Er lag een dreigende klank in de stem van kapitein Avary, zijn gezicht was vertrokken van woede. Dick trilde en liep langzaam naar de deur, de zeerover angstig aankijkend.

„Je zult mij niet ontsnappen. Jij weet te veel," beet deze hem toe. Toen draaide Dick zich om en rende weg. Op dat ogenblik werd het schip getroffen door een hoge golf. Dick zag hem aankomen, probeerde een touw te grijpen, maar miste en werd meegesleurd om te verdwijnen in het woeste water.

De zon scheen fel op het witte strand, de zee was kalm en zachtjes vloeiden de golven voort. Op een van die golven lag een stuk hout, waaraan Dick zich had vastgeklemd. Onbegrijpelijk genoeg leefde hij nog, hoewel hij een vreselijke nacht had doorgemaakt. Herhaaldelijk had hij het stuk hout los willen laten, zo moe was hij, maar hij begreep dat het zijn laatste kans was. Nu kwam het stuk hout op het zand terecht. Dick liet zich eraf vallen en deed zijn ogen dicht.

Na een hele tijd drong het plotseling tot hem door, dat iemand tegen hem sprak. Hij opende zijn ogen en zag een jong meisje naast hem staan.

„O, gelukkig, je leeft nog," zei ze. „Ik liep langs het strand en zag je hier liggen. Is je schip vergaan in die vreselijke storm?"

Dick knikte en fluisterde. „Waar ben ik?"

„Op Samana." Die naam deed Dick opschrikken, hij ging zitten.

„Ik moet de gouverneur spreken. Mijn vaders schip is ver-

„Spioneren?" Er lag een dreigende klank in de stem van kapitein Avary.

„O, gelukkig, je leeft nog," zei ze.

meld door kapitein Avary en ik weet de schuilplaats van die zeerover."

Het meisje keek hem aan. „Ik ben Mary, de dochter van gouverneur Trevalyn. Kom mee, ik zal je bij vader brengen."

Geholpen door Mary strompelde Dick over het strand. Zijn hoofd tolde, maar hij zette zijn tanden op elkaar. Het duurde gelukkig niet lang of er kwam een groot huis in zicht en Mary begon te roepen.

„Sebastiaan, Mattheus, help even." Twee mannen droegen Dick het huis binnen, waar hij meteen in bed werd gestopt.

Mary was intussen naar de kamer van haar vader gehold.

„Vader, kom gauw. Ik heb een jongen op het strand gevonden. Hij weet de weg naar Avary's schuilplaats."

Sir Edmond sprong op. „Wat zeg je daar? Waar is die jongen?"

Toen zij de kamer binnenkwamen, waar Dick lag, dronk deze juist een glas warme chocolademelk.

„Dat is mooi nieuws," begon sir Edmond. „Hoe heet je?"

„Dick Brown," antwoordde Dick zachtjes.

„Brown?" herhaalde sir Edmond. „Toch niet een zoon van kapitein Brown?"

Dick knikte. „Mijn vaders schip is gisteren door Avary tot zinken gebracht. Ik moest voor Avary toen als hutjongen werken en daarbij heb ik een kaart in zijn hut gevonden. De Tristaneilanden stonden erop en ik heb ook gezien, dat in het noorden van de eilanden een doorgang is. Als je erdoor zeilt, kom je bij een kleine groep eilandjes en daarachter ligt een baai met de ligplaats van Avary's schip."

„Ik sta er paf van," kon sir Edmond eindelijk zeggen. „Dus dat is de plaats, waar we al zo lang naar hebben gezocht." Even zweeg hij. „Wil jij ons erheen brengen, jongen? Als je wat sterker bent, natuurlijk."

„Ik ben sterk genoeg," antwoordde Dick. „Ik wil mijn vader bevrijden."

„Dat is de ware geest," zei sir Edmond, maar zijn dochter greep hem bij zijn mouw.

„Laat hem nu maar even met rust," fluisterde zij en sir Edmond knikte.

„We praten er later nog weleens over," zei hij voordat hij de deur uitliep.

Dank zij Mary's goede zorgen kon Dick twee dagen later aan boord van sir Edmonds schip, de *Goede Geest*, de haven van Samana uitvaren, nagewuifd door Mary. De reis naar de Tristaneilanden zou zeven dagen duren en in die tijd oefende sir Edmond elk ogenblik van de dag met zijn bemanning. Op de zevende dag kwamen de Tristaneilanden in zicht. Dick herkende onmiddellijk de twee scherpe rotsen, die boven het water uitstaken en de ingang van de diepe geul aanwezen. Als ze daardoorheen waren, moesten ze een halve mijl voor de kust tussen twee eilandjes doorvaren en dan zou de geheime baai voor hen liggen. Zou Avary's schip er zijn?

Heel langzaam koos de *Goede Geest* haar weg tussen de scherpe kliffen, die onder het heldere water te zien waren. Iedereen aan boord was gespannen en vol verwachting. Zouden zij erdoorheen komen?

Maar alles ging goed en de baai kwam in zicht. De mannen gespten hun zwaarden om en de kanonniers stelden zich bij hun vuurmonden op. Het schip passeerde de laatste twee eilanden en de baai lag voor Dick, die op de voorplecht stond. Dicht bij de kust lag een groot zwart schip.

„De *Wreker!*" riep Dick uit.

„Ja, en er zijn niet veel mannen aan boord," viel een scheepsofficier bij. „De meesten zijn aan wal."

En dat was waar. De paar matrozen die over het dek van de *Wreker* liepen, wisten niet wat ze zagen. Ze deden nog een zwakke poging zich te verweren, maar veranderden snel van gedachten, toen een kanonskogel van de *Goede Geest* de brug trof, die in brand vloog. Ze sprongen in paniek overboord en zwommen haastig naar de kust.

Op de *Goede Geest* grinnikte sir Edmond, klopte Dick op zijn rug en zei: „En nu op naar Avary en de rest van zijn bemanning."

Ze zeilden langs de brandende *Wreker* en voeren een klein haventje binnen, waarlangs een paar huizen waren gebouwd. Hoog erboven stond een groot kasteel.

„Daar woont Avary," zei sir Edmond. „Hij zal onze kanonnen wel hebben gehoord en ons een warm welkom bereiden."

De *Goede Geest* legde aan en sir Edmond en Dick sprongen aan land, de rest van de mannen volgde hen. Voor hen lag een klein plein, volkomen verlaten.

Toen gebeurde het. Een enorme kreet klonk uit de andere hoek van het plein. Het was Avary's stem, die bevel gaf aan te vallen. Van drie zijden van het plein stormden de piraten op de bemanning van de *Goede Geest* af en een felle strijd begon.

Dick vocht zich een weg naar Avary, die hem ongelovig aankeek, toen hij de jongen zag.

„Jij... jij hebt ze hier gebracht!" riep Avary uit. „Alleen jij kent het geheime kanaal." Woedend richtte hij zijn zwaard op de jongen, maar deze stapte snel opzij. „Waar is mijn vader?" vroeg hij rustig.

Het enige antwoord was een nieuwe aanval op Dick, die, jong en lenig als hij was, de slag ontweek.

„Ik zou mij, als ik u was, maar overgeven. Uw mannen vluchten al," zei Dick, die met zijn rug tegen een muur stond.

„Wat? Mij overgeven aan zo'n aap van een jongen?" Avary ontplofte bijna van woede en hij sloeg opnieuw toe. Maar nu voor het laatst.

Zijn zwaard zwiepte over Dick heen en boorde zich in de muur. Het brak doormidden. Dick richtte zijn eigen zwaard nu op de piraat.

„En nu zult u mij vertellen waar mijn vader is!" beet hij Avary grimmig toe, met zijn zwaard diens rode sjerp losrukkend.

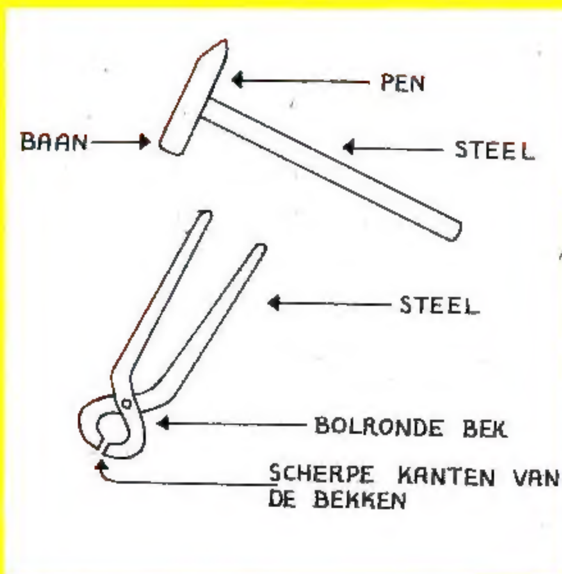
De piraat was verslagen. Hij begreep het.

„Je zult hem opgesloten vinden in het kasteel. In de kelders bij de andere gevangenen."

Het schuim stond Avary op de mond, maar hij liet zich gewillig binden door sir Edmond, die was komen toesnellen.

Toen Dick en sir Edmond het kasteel bereikten, vonden zij het van boven tot onder vol met allerlei schatten — het resultaat van drie jaar zeeroverij. Kapitein Brown en de vele andere zeelieden, die in de kelders werden gevonden, werden verlost. De zee bij Samana was voorgoed bevrijd van de piraten, dank zij Dick Brown.

Goed gereedschap is het halve werk

De hamer is een van de meest gebruikte gereedschappen. Nu zijn er zo'n driehonderd verschillende hamers in de handel. Welke moeten wij nu kiezen? We zullen er twee nemen: één waarvan de baan (dat is het onderstuk van de hamer) 20 of 22 mm lang en breed is en één, waarvan de baan ongeveer 12 mm lang en breed is. Voor fijn timmerwerk hebben we deze echt nodig. Op de tekening zien we, hoe we een hamer vast moeten houden, dus achter aan de steel, de vingers eromheen en de duim iets naar voren. De duim kunnen we, vooral bij de kleine hamer, er ook op leggen als we dat gemakkelijker vinden. Hoofdzaak is dat we de steel soepel vasthouden, niet in de hand vastklemmen.

Als we nu gaan spijkeren, kijken we alleen maar naar de spijkerkop, dus niet naar de hamer. De spijker die we moeten inslaan, nemen we tussen de duim en de wijsvinger van de linkerhand, zetten hem op de plaats waar hij moet komen en geven er een paar zachte tikken op. We sturen dus als het ware de spijker nog even. Zien we nu, dat hij goed gaat, dan kunnen we hem met een paar stevige slagen verder indrijven.

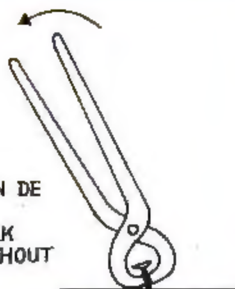
We weten al, dat het onderstuk van de hamer de baan heet. Het bovenstuk noemen we de pen van de hamer. Moeten we nu een klein spijkertje in het hout slaan, dan nemen we dit ook tussen duim en wijsvinger, en zetten het op de plaats, waar het moet komen; maar zouden we nu gewoon met de baan op het spijkertje willen slaan, dan zouden we alleen onze vingers raken en dat zal wel niet de bedoeling zijn. Daarom draaien we de hamer om, dus ondersteboven, en tikken met de pen van de hamer voorzichtig op het spijkertje. Het staat nu rechtop, met de punt in het hout en we kunnen het loslaten. We draaien nu de hamer om en slaan met de baan het spijkertje verder in het hout. Tenslotte nog dit: probeer nooit een spijker die niet in de juiste richting gaat of die kromgeslagen is, in de goede richting te dwingen of hem recht te slaan. Dat lukt haast nooit; trek hem uit en neem een nieuwe.

Om spijkers goed te kunnen uittrekken hebben we een gewone nijptang nodig. Nu is een nijptang een eenvoudig instrument en het gebruik ervan spreekt eigenlijk voor zichzelf. Althans, dat denken de meeste mensen. Maar we zien maar al te vaak dat een beginner, als hij een spijker die een beetje vastzit moet uittrekken, het hout danig beschadigt. Dat komt dan meestal, doordat hij de tang niet goed op het hout plaatst. De kop van de nijptang heeft namelijk twee bolle kanten en die zitten er natuurlijk niet voor niets aan. Moeten we nu een spijker uittrekken, dan plaatsen we de bekken van de nijptang vlak op het hout en zorgen ervoor (als het kan) dat de spijker midden tussen de scherpe randen van de bekken komt. Nu drukken we de bekken dicht en maken een rechte beweging naar benéden (dus niet naar links of rechts), zodat de bolronde kant van de nijptangkop vlak op het hout blijft (zie de tekening). Het hout blijft nu onbeschadigd. Moeten we een lange spijker uittrekken, dan verzetten we de tang een paar keer.

Welke tang hebben we eigenlijk nodig? De meest geschikte maat is ongeveer achttien centimeter. Zorg ervoor, dat de scherpe randen van de bekken niet beschadigen, anders wordt de tang onbruikbaar. *Te.*

VASTHOUDEN VAN DE HAMER

GEBRUIK VAN DE NIJPTANG.
DE RONDE BEK RUST OP HET HOUT

WIE PUZZELT ER MEE?

DOM OF NIET DOM?

Ben Achmed ging als jongste knechtje mee met een karavaan. Alle dienaren mochten zelf het gedeelte van de vrachtgoederen en de bagage uitzoeken, dat zij moesten dragen. Ben Achmed dacht er niet lang over na en koos dadelijk het zware pak met brood en dadels voor de reizigers. Dat was het zwaarste pak van allemaal, iedereen lachte Ben Achmed uit om zijn domme keuze. Maar al spoedig bleek dat hij heel verstandig was geweest. Waarom ?

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

S	L	U	R	F		S	P	A	L	K
T			U		K		A			N
O		S	P	I	N	R	A	G		O
M	U	T	S		O		R	A	A	T
P		E		O	L	M		R		S
	S	N	I	P		E	E	N	D	
K		G		A	A	P		A		S
L	E	E	P		R		H	A	R	P
O		L	I	N	I	A	A	L		E
O			N		A		R			E
F	E	E	K	S		S	T	I	E	R

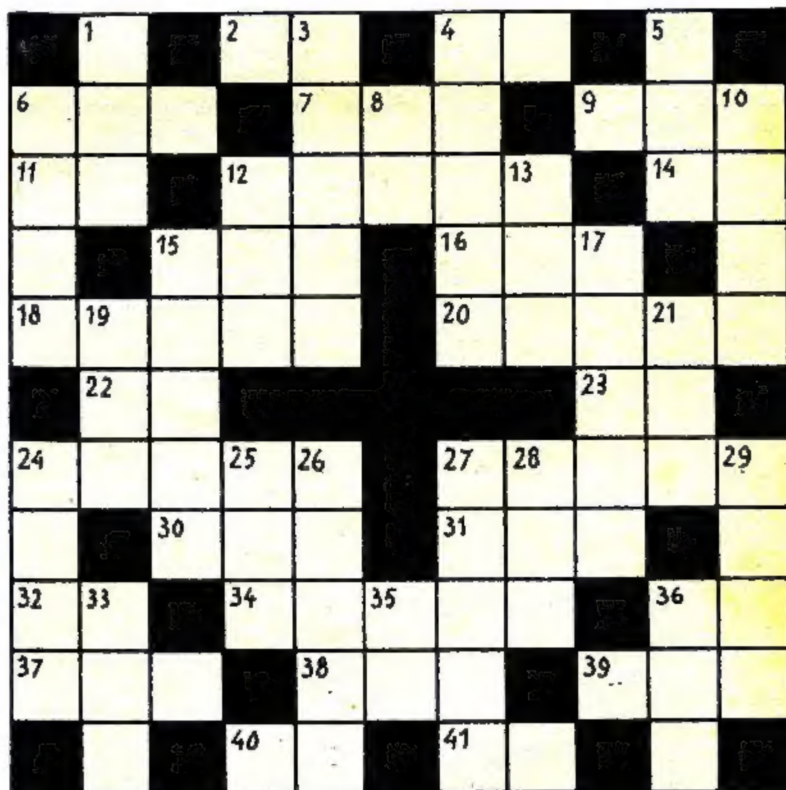
KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal :

2 Persoonlijk voornaamwoord
4 Jongensnaam
6 Hemellichaam
7 Deel van het hoofd
9 Speelgoed
11 Klaar; gereed
12 Prent
14 Muzieknoot
15 Honderd vierkante meter
16 Ouderwets dameskledingstuk
18 Grasperk
20 Heel goed; uitstekend
22 Uitroep van pijn
23 Wordt door de vogels gelegd
24 Blaasinstrument
27 Heeft veel kamers
30 Soort hert
31 Indien
32 Bijwoord
34 Klein, plat vaartuig
36 Rund
37 Geeft de klok aan
38 Dwingend verzoek
39 Been; ook: vis
40 Voorzetsel
41 Getij

Verticaal :

1 Glansloos
3 Brandstof
4 Pijnlijke samentrekking der spieren
5 Kappersgereedschap
6 Gereedschap voor houtbewerking
8 Onder andere (afkorting)
10 Zachtpaarse kleur
12 Tegenovergestelde van: anti
13 Kever
15 Hemelsblauw
17 Vervoermiddel op twee wielen
19 Vis
21 Ouderwetse meisjesnaam
24 Roofdiertje, dat men bij de konijnenjacht gebruikt
25 Boom
26 Met teer bestrijken
27 Spoed
28 Boom
29 Slim plan
33 Vermogend
35 Uitroep
36 Familielid

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

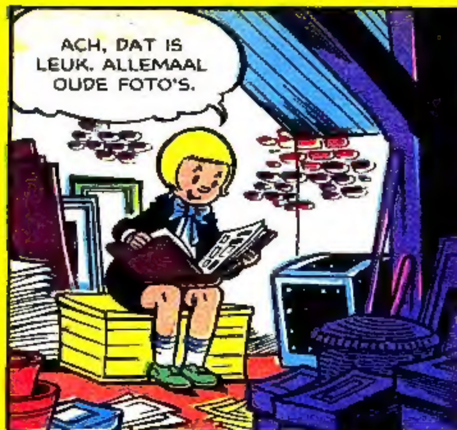

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.